

40 Vlaamse zomers

in Oostende

Smoor op Vlaanderenland : getrouwd met zijn puurflamingante Simonne waaruit een familiaal kranse groeide met zonen Koenraad en Dirk en kleindochters Ann, Els, Lien, Liselotte en Feline ; eens stichter van het reisbureau Royal Tours aan de boulevard en flinke kompaan van Gerard Brackx toen deze zijn Jet Air neerpootte ; voorzitter van het Oostendse 11-julicomité dat vandaag 40 jaar jong is en liefst 27 Oostendse verenigingen in Vlaamse trouw en weerbaarheid groepeert. Als Dries straks uit volle borst zingt dat ze de Vlaamse Leeuw niet zullen temmen, zal hij in zijn diepste binnenste zeker op z'n kaaievolk denken : haar toewensend nog meer begrip te hebben voor de belangrijkheid van het Vlaams-zijn in haar Oostende. De toerist bezoekt immers graag een stad die anders is dan zijn eigen stad !

Geboren en getogen aan 't zeetje is de 72-jarige Dries De Keyser bijzonder fier op geesteskind "11 julicomité" dat zijn vierde decennium uitbolt. Als het gezegde wil dat je pas op je veertigste volrijp het leven aankijkt, dan geldt dit zekerlijk voor het verbond van 27 Oostendse verenigingen dat zich nu al jaren in de meest pluralistische zin rondom de Vlaamse leeuw schaart. Dries De Keyser die ooit het voorzitterschap liet aan Lionel Bruloot en wijlen Bert Vergote en intussen terug het heft in handen nam, meent de tijd gekomen om terug te treden als ere-voorzitter. Komen- de 11 juli 1998 gloorde hem niettemin nooit triomfantelijker toe, nu Vlaams Minister-president Luc Van den Brande het huldewoord op de Oostendse grote markt zal uitspreken en medegaand wel even over het muurtje zal kijken naar 2002, tijdstip waarop de *Slag der Gulden Sporen 700* jaar jong zal zijn!

Men kan niet zeggen dat Dries De Keyser als Vlaming in de wieg werd gelegd, als je weet dat vaders wijnzaak *Le Vignoble* noemde en paps nooit ofte nooit een brief in het Vlaams schreef. Zó verwonderlijk niet, als je weet dat in de dertiger jaren de hotellerie één Franstalig potjenat was. Moeder Maria Van Outryve, een echte Oostendse, was heel wat Vlaamsgezind dan man- lief die fervent lid was van de Cercle Catholique d'Ostende.

Grote zaken moeten hun tijd hebben

Uitgetekend als een Van Severenman die wat hij doet... goed doet, stijl heeft en danig bereid is voor de goede zaak liep Dries De Keyser oorspronkelijk lager en middelbaar onderwijs aan het Oostendse Onze-Lieve-Vrouwcollege tegenover het bassin en zag zijn studies door het oorlogsgebeuren onderbroken.

Hij was een tiener van amper 11 toen hij al toetrad tot het Verdinaso — dat tijdens de oorlog door de bezetter werd verboden — en had het vooral op leider Joris Van Severen begrepen, wiens zin voor organisatie, stijl, karaktervorming en aankweken van gezag den Dries bijzonder aantrok.

— Ben je gelovig?

— Dries: „Jà, maar geen kerkganger die iedere zondag het Godshuis opzoekt. Pater-nosterbollen zijn niet aan mij besteed...”

— Alover VNV, bezetting en repressie, hoe slaagde men erin l'Ostende de Papa in Vlaamse frak te steken. Dusanig dat kristenen naast vrijmetselaars en Davidse, Willemse en Vermeylense fondsen op de grote markt, schouder aan schouder, de Vlaamse Leeuw zingen?

— Dries: „Je moet rekening houden dat Oostende wel altijd een franskiljonse burcht is geweest, om de eenvoudige reden dat *la reine des plages* groot werd met francofonen. Andere tijden, andere zeden... en met moet toegeven dat Oostende — wat men er ook over denkt! — vandaag nooit Vlaams is geweest... en nog flaminganter zal worden als ze hiervoor de tijd krijgt.”

— Een 'Europese federalistische beweging' was je allereerste motivatie?

— Dries: „Wij achtten toen bundelen van krachten een noodzakelijkheid, opdat de verschillende Europese Staten zich van de nasleep van de oorlog zouden kunnen ontdoen. We stichtten in 1955 de 'Europese Federalistische Beweging' aan de Gentse en Leuvense universiteiten, alwaar Wilfried Martens eveneens tegenwoordig was. Al had de CVP'er het toen niet zo op *federalisme* begrepen. Iets waar wij wél op stonden.”

Waar Dries De Keyser aan bezieling al heel zijn leven or-

ganisatiegeest koppelde, kon het niet anders of zijn zo gepassioneerd kloppende Vlaamse hart ontliep zijn soelaas niet. Op 11 juli 1958 werd immers het Oostendse 11-julicomité boven de doopvont gehouden. Het was een gedurfde onderneming, maar Dries had een por in de rug met vertegenwoordigers van Willemfonds, Davidsfonds, KSA, VTB-VAB en ANZ.

— Hoeveel Oostendenaars stonden er op die allereerste 11-juliviering rond de leeuwenmanen?

— Dries: „Met een honderdtal zijn we naar het gerechtshof gegaan, dat toen nog doorging voor het nog altijd niet opgetrokken stadhuis. Dit met de zegen van de niet aanwezige burgemeester Dolf Van Giabbeke. De medewerking van de wel aanwezige drukker Henri Degraeve (Willemfonds) was niet vreemd aan het welwillend gebaar van de liberale burgervader. Jan Piers, toen nog schepen en die altijd blij gaf van Vlaamsgezindheid, was wél tegenwoordig.”

— Zijn er nog véél echte Vlamingen in Oostende... en voor welke stadsleiders doe je chapeau?

In breedst pluralistische zin feest voor alle Vlamingen

— Dries : „Moest 11 juli niet op... 11 juli in volle zomerdrukke vallen — wanneer de toerismestad praktisch iedereen opsloort in haar mierrnest aan activiteiten en gastronomische evenementen ! — dan zweer ik je dat je op de grote markt in plaats van 1000 wel 2000 koppen zoudt kunnen tellen. Neem het van mij aan dat er in de Ensorstede nog buitengewoon veel Vlaamen huizen. Moest je weten hoeveel felicitaties ik al kreeg van mensen, waarvan je het nooit zou gedacht hebben. Eén pennentrek over stadsleiders : *Van Glabbeke*, van natuur uit anti-Vlaams ; *Piers* ontving het 11-julicomité op het stadshuis ; *Goekint*, een goede commercant ; socialist *Vandecasteele* woonde vorig jaar de eucharistie bij !

— Hoe lang duurde het vooraleer de kraal van 27 participerende verenigingen volledig was ?

— Dries : „Je mag rekenen op 35 jaar... Maar het resultaat

mag er zijn als je weet dat 27 verenigingen mekaar terugvinden in het overkoepelende *11-julicomité* waarin men mekaar leerde kennen en waarderen. Grote toenadering die zo links-als rechtsdenkenden tolereert en hen in de loop van het jaar, samen, zo'n negen keer rond de tafel brengt.”

— Niet gemakkelijk extremiteten te bedwingen ?

— Dries : „De eenheid die ik — in Oostende asjeblief ! — voor mekaar bracht vind ik de mooiste verdienste van al mijn streven ; met alle verenigingen *de Vlaamse Beweging* bewerkstelligen, dat is trouwens in Vlaanderen niet altijd een evidentie. Denk maar aan het IJzerbedevaartcomité, het ANZ en het Vlaams Overlegcomité. Voor mij persoonlijk gold het zelfinzicht : waar is de weg van de Vlaamse beweging ; wat is onze taak ; wat is de taak van de politiek ? !”

Vlaamse Beweging kan partijpolitiek als de pest missen

Dries De Keyser is bijzonder fier met zijn mensen van het 11-julicomité te hebben meegewerkt om van de Groeninghedag een officieel erkende feestdag van te maken. „Wij Oostendenaars zijn dienaangaande voorlopers geweest en werden daarvoor gewaardeerd door de officiële overheid van Oostende én door de Vlaamse Gemeenschap. Dat de Vlaamse Minister-President Luc Van den Brande ter gelegenheid van ons 40-jarig bestaan de feestrede zal uitspreken, maakt gewoon een opperste vreugde uit.”

— Partijpolitiek niet bepaald jou dada ?

— Dries : „Als alles in de maatschappij politiek is en ik zoals iedereen daarbij behoor, ben ik evenwel geen partijpolitiek. Ik ben hier al heel mijn leven radicaal tegen geweest, omdat je heel eenvoudig bij partijpolitiek verplicht bent de grootste gemene deler te zoeken. We streefden er evenwel altijd angstvallig naar dat Oostende, *hoofdstad van de Vlaamse Kust*, haar Vlaams karakter zou behouden.”

— Oostende, toonaangever Vlaamse verbondenheid die pluralistisch is ?

— Dries : „Het Oostendse 11-julicomité is op zich enig in Vlaanderen. In ons stichtingsjaar 1958 werd er nergens zo'n Vlaams en pluralistisch feestverbond uitgedragen. In Kortrijk waren er altijd twee 11-julicomités, een linkse en een rechtse ; in Antwerpen en in Brugge bestonden er gewoonweg geen...”

Waar het 11-julicomité destijds alle kosten moest dragen, stond er niets anders op dan het feest in casino of feestpaleis te laten doorgaan. Vanaf 1990 zette schepen Dries Vermeesch evenwel het licht op groen en mits een subsidie van 300.000 fr. kon het groot publiek naar een gratis zijte op het Wapenplein gelokt.

— Omtrent de Oostendse Gulden Sporen...

— Dries : „Sedert 1986 konden we met medewerking van Willy Bosschem, Ronny Kyndt, Herman Moerman, Joel Nieuwenhuysse en Jan Vandamme de *Orde van de Gulden Sporen* oprichten. In volgorde vielen volgende personen de eer te beurt : zelaar Staf Versluys ; beiaardier Ephrem Delmotte ; koorleidster Aimée Thonon ; taalkundige Roland Desnerck ; cultuuruitdrager Bert Verhaegen ; taalkundige Roland Laridon ; toneelacteur Noël Laleman ; taalkundige Ada Deprez ; pater Dries Quaghebeur ; economist Mark

Vanhecke ; Dr. Herman Ponette en judoka Jean-Marie Decker.”

— Hou je van Oostende ?

— Dries : „Meer dan ik zeggen kan. Oostende dat is de zee met zijn eeuwige beweging : het nooit stilstaan, het altijd voortdoen, het altijd herbeginnen ; het altijd opkomen en het altijd wegebben. Oostende met zijn mooiste *strange-zand* ter wereld en zijn mulle duinen waar ik als kind stoeide als was ik de stoerste piraat van de hele Noordzeekust !”

— Wat zou je Oostende nog willen toereiken ?

— Dries : „Een goeie plaatsvervanger om mij als voorzitter van het 11-julicomité op te volgen, want ik vind het langzamerhand tijd om een stap opzij te zetten. Iets wat in heel korte tijd zal gebeuren. Ikzelf krijg als ondervoorzitter gewis de kans nog evenveel van mijn geesteskind te houden...”

— Bij Dries ging de zon moeilijk onder ?

— Dries : „Werkte bij Emiel Provoost toen ik er het reisbureau *Royal Tours* stichtte en naderhand als hoofdbediende met Miels schoonzoon Gerard Brackx samen *Jet Air* opstartte. Het werk liep niet weg en de zon ging aleens niet onder, maar ik droeg er zorg voor de middenweg te houden tussen gezin, werk en betrachtingen. Idealen die gelijk liepen met mijn gezin alwaar vrouwtje Simonne, mijn twee zonen en vijf kleindochters de zoveel Vlaamse kroonstukken van uitmaken...”